

عنوان مقاله:

رویکرد پایداری خشت در معماری بومی ایران

محل انتشار:

همایش بین المللی افق های نوین در مهندسی عمران، معماری و شهرسازی و مدیریت فرهنگی شهرها (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

رضا آزادیان - دانش آموخته دانشگاه آزاد اسلامی دامغان

مهرداد فضلی - دانش آموخته دانشگاه آزاد اسلامی دامغان

رضا صبری - دانش آموخته دانشگاه آزاد اسلامی سوادکوه

خلاصه مقاله:

معماری پایدار که در واقع زیر مجموعه ی طراحی پایدار است، یکی از جریان های مهم معاصر است که عکس العملی منطقی در برابر مشکلات عصر صنعت به شمار می رود. معماری پایدار بر اساس اصولی شکل گرفته است؛ یکی از اصول مهمی که در معماری پایدار بایستی مورد توجه قرار گیرد همزیستی با محیط و کاهش استفاده از سوخت های فسیلی است. استفاده از انرژی های طبیعی در ساختمان به صرفه جویی در مصرف سوخت و افزایش کیفیت آسایش، بهداشت محیط مسکونی و سالم سازی محیط زیست منتهی می شود. توجه به مسایل اقلیمی در طراحی معماری یکی از وجوه مهم در پایدار سازی معماری و شهرسازی است. در نتیجه طراحی مسکن بر اساس شرایط اقلیمی منطقه، اولین خط دفاعی در برابر عوامل خارج بناست. استفاده از مصالح پایدار و مناسب همچون خاک، خشت و آجر یکی از این راهکارها خصوصاً در اقلیم گرم و خشک ایران می باشد. این مصالح به دلیل ویژگی ها و خصوصیات فیزیکی و تعامل با محیط پیرامون، استفاده بهینه از انرژی های طبیعی را امکان پذیر می سازند. خشت و آجر به عنوان مصالح غالب در بناهای بومی این اقلیم به منظور تقلیل هزینه های سرمایش و گرمایش و در جهت مقابله با شرایط نامساعد آب و هوایی به کار گرفته شده است. این پژوهش بر مبنای مطالعات کتابخانه ای و به روش توصیفی - تحلیلی انجام شده است. در این مقاله به بررسی خشت به مثابه پایداری در معماری بومی ایران پرداخته ایم.

کلمات کلیدی:

معماری بومی، پایداری، خشت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/567734>

